

Idylle:

Zij zagen elkaar iederen dag, des morgens en 's middags, op de uren die hij niet moest bezig zijn op de werkplaats. En zonder dat zij met elkaâr iets hadden afgesproken, waren zij niet meer op hun vrijen dag alleen gegaan, wijl zij het jammer vonden twee dagen in de week te moeten missen, waarop zij samen konden zijn.

Het voorjaar en de zomer warmden voorbij, een stil-tevreden stemming vreugdend op hen beiden. Zijn oude onbezorgdheid voor wat de toekomst brengen kon — en die hij, door zijn lange ziek-zijn in het gasthuis, droevig van zich heen had voelen angsten — vroolijkte weêr hooger op, terwijl bij haar, zacht klankend in het diepe van haar ziel, het lang-gevreemde van haar jeugd-geluk weêr zong, de sombertoning van de zwerf-doorleefde jaren, toen zij nog diende, over-luidend, die weg-vergaten uit haar denken, in-kleinend tot een nauwerinnerende duisterheid. En als de eindsluiting van den langen, langzaam heen-gemooiden tijd van zomer-zonne-pracht en droomen-stille herfst-goudheid, stond de verjaardag van de stichting, de lange uren-reeks waarin zij samen — zooals zij zelfs in hun jonge jaren nooit hadden kunnen doen — zouden gaan, geheim-belovend door het onbekende een genot als uit een toover-sprook, zóó ziele-vreugdend en zóó vol van nooit-gehoopt geluk. En eindelijk was de dag.

Hij stond al vroeg op haar te wachten aan de poort, zijn mooiste pakje feeste-kleedend om zijn recht-gestakte lichaam. En toen zij net-verzorgd in haar zondagsche japon, na korten tijd naar buiten kwam, nam hij haar hand vast en stapte zwijgend, jeugdig-glanzend in zijn oogen, naast haar voort. Zij zeide niets, voorzichtig rond zich kijkend of de andere verpleegden, die gelijk met hen het werkhuis verlieten, zagen dat zij met hem liep, stil-vergelijkend in haar denken zijn uiterlijk met dat der andere mannen, een wijde trotschheid voelend, dat hij — de knapste en de flinkste van hen allen in haar oogen — van háár was en dat zij de vrouw was van wie hij hield. Het was één lang en innig feest-genot voor haar geweest, die zonne-gouden dag. Zij hadden eerst hun boodschappen gedaan, waarbij zij voelde of zij voor hem zorgen

moest, beslissend en beschikkend met een moederlijke ondervindings-trotschheid tegen het onhandig, onbesuisde jongensachtig doen, dat zij weêr in hem zag en wat hij zwijgend toeliet, een goedige toegevendheid stil-lachend om zijn mond, terwijl hij nu en dan, zich klein-verlegen schamend voor de menschen die hen hielpen, haar zachtjes op haar schouder klopte, om te doen denken, dat hij, om haar een kinderlijk plezier te doen, zich zoo behandelen liet. En daarna hadden zij gewandeld door de drukke straten, waarin zij langen tijd niet was geweest, omdat zij altijd bang was voor het haasten en het woelen van de menschen rond haar klein alleen-zijn, maar waar zij naast hem, vast-gehouden door de klemming van zijn hand, zich veilig voelde. Zij hadden voor de winkels stil gestaan en zij had geluisterd naar wat hij haar vertelde van de dingen, die zij nooit nog had gezien en die hij door zijn lange zwerf-leven had geleerd, met trotsch bewonderen van zijn knapheid op-starend naar zijn spreken, en hadden langen tijd — een beetje meê-gesuft door de ontwende, ongewone drukte om hen heen — mat zwijge-soezend in een melkhuis uit-gerust, waar hij haar met een onverschillige royaalheid getraceerd had. En 's middags hadden zij gewandeld in het park en hadden langen tijd gezeten op een bank, terwijl zij naar de menschen keken, die er liepen in de stil-gouden weving van den zonne-glans en die een weeke drooming schuivel-luiden door de droog-gedorde bladen, dicht neêr-gewemeld spreidend op den weg, een wolking van roestig-bruine geuren wijd adem-zwevend in het late warm-broeien van de eindeloos-kalme lucht. In droom-onwerkelijke vaagheid was de dag voorbij gehaast. En toen zij 's avonds, moê-zwijgend naast zijn stille, matgebogen gaan, terug-liep naar het werkhuis, kon zij zich moeilijk de regelmatige opvolging te binnen denken van alles wat dien dag gebeeld had voor haar oogen en voelde zij alleen een wijd-verlangende behoefte om te rusten.

Toch bleef zij, als vroeger vóór zij door de poort het armenhuis binnen ging, even talmen, rouw-peinzend naar het groote, mooie dat alweêr voorbij was en dat in onafzienbaar-